

for Afstæffelsen af de kortvarigere Straffe har Krigsministeren imidlertid foreslaaet og bestemt fastholdt Forordningen om Eftertjeneste for de Straffede (§ 33). Det er Flertallet klart, at denne Bestemmelse ved sin Gjennemførelse i Pragis vil kunne medføre adskillige Ulemper, som ere saa tydelige, at de ikke nærmere behøve at paavises, og nogle af Flertallets Medlemmer vilde have foretrukket at give det søgte Bederlag i den Skerpelse af Straffene, som vilde staa til Raadighed, naar man bibeholdt Nedfættelse i de Meniges anden Klasse som en ren militær Straf; men efterat Krigsministeren har modsat sig noget Saadant, tror hele Flertallet ogsaa paa dette Punkt at burde støtte Ministeren. Derimod turde det vise sig at være absolut nødvendigt noget at indskrænke den paagjældende Bestemmelse i § 33 for dels at forhindre, at Antallet af de til Eftertjeneste Tilbageholdte skal vore i en altfor foruroligende Grad, og navnlig for at modvirke, at de laveste Fængselsstraffe skal faae en usforholdsmæssig stor Stærkelse og saaledes medføre, at de overhovedet blive mindre anvendte. Hertil sigter Forslaget om at undtage Kvartarrest fra den almindelige Regel om Eftertjeneste, og at give Ministeren Myndighed til at indskrænke eller ganske eftergive Eftertjenesten, navnlig for saadanne Straffede, der vise særlig Fliid og Dygtighed. Selv med disse Indskrænkninger vilde dog de lavere Fængselsstraffe medføre usforholdsmæssig længere Eftertjeneste end de strengere (Bånd og Brødsstraffe), der affones paa kortere Tid; nogle Medlemmer af Flertallet havde derfor ønsket at opstille en Beregningskala for Eftertjenestens Varighed, der kunde bringe denne i bedre Samklang med Straffens Grad. Herved vilde man imidlertid komme til at give Eftertjenesten bestemt Karakter af en Tilæggsstraf, men da Krigsministeren afgjort modsætter sig, at denne Tjeneste betragtes som Andet end Bederlag for den Tid, den Straffede har forsojnt under sin Uddannelse, saa har man af dette Hensyn undladt at opstille Forslag i den antydede Retning.

Ministeren har endvidere troet under visse Omstændigheder, der „ikke tilstede Fuldbyrdselsen af Arreststraffe for menige Krigsmænd“, at burde bibeholde de kortvarigere Straffe, der omhandles i §§ 26 og 27, nemlig Staastraf, fuldbyrdet ved Binding, og Arrest i Bøien. Med Hensyn til Staastraffen har Udvalget udbedt sig og modtaget den under Bilag 1 meddelte Erklæring fra Sundhedskollegiet, der synes ikke at være uden Betænklichkeit ved Indførelsen af denne Straf. At den, som foreslaaet i § 26, skal udføres ved Binding til en Kæl eller Lignende, vil utvivlsomt kun gjøre Forholdet værre, da der derved aabnes et utilraadeligt Spillerum for Vilkaarlighed ved Fuldbyrdselse af Straffen, alt efter som den Paagjældende bindes strammere eller løftere. Naar Flertallet imidlertid ogsaa paa dette Punkt tror at burde imødekomme Ministeren ved Indrømmelse af

en kortvarig Straf under visse Forhold, saa ser man ikke, hvad der skulde være i Veien for at lade den i Marinen vel kjendte Straf „Arrest i Bøien“ ogsaa gjøres anvendelig ved Hæren. Denne Straf har mest Karakteren af et Hjælpe middel i Mangel af fornødne Arrestrum; til dens Fuldbyrdselse ere særlige Apparater ikke strengt fornødne, og den vil i sin strengere Form kunne udføres i et lige saa begrænset Dageantal som Staastraffen. Med Hensyn til Bøiestraffen foreslaar Udvalget en Deling i „simpel“ og „streng“, saaledes, at den Arresterede i første Tilfælde fængsles om det ene, i andet om begge Ben. Flertallet tror ikke, at denne Forskjel vil være væsentlig, og foretrækker derfor at blive ved det formentlig nu Brugelige, saaledes, at Forskjellen mellem den simple og den strenge Arrest skulde bestaa i, at den strengt Arresterede ikke udløses om Natten, hvorved underforstaas, at der ikke leveres ham Spøtsei.

De her nævnte ekstraordinære Straffearter foreslaas i Udvalget anvendte ikke alene i Felten og i Krigsstibe paa Logt, men ogsaa ved Tropsesamlinger. Flertallet kan ikke indrømme, at Omstændighederne i dette sidste Tilfælde ikke tilstede Fuldbyrdselse af de sædvanlige Arreststraffe; i Reglen vil man kunne have de fornødne Arrestrum, og, naar der er Tale om langvarige Straffe, vilde disse kunne opsættes til efter endt Ovelseshid. Naar Lovudvalget i sine Motiver i denne Forbindelse beraaber sig paa den kejserlig tydske Forordning af 31te Oktober 1872, § 46, bør det bemærkes, at der heri kun er Tale om Feltforhold, men netop ikke om Tropsesamlinger.

For at faae en Overfugt over, i hvilket Omfang de forskjellige militære Straffe hidtil ere bragte i Anvendelse, har Udvalget udbedt sig og modtaget de under Bilag 4 meddelte statistiske Oplysninger. Man har valgt et Tidrum af 4 Aar, da disse omfatte en Tjenestegang for Hærens Bedkommende med Forbigaaelse af de to sidste Aar, som i nogle Henseender synes at have været ekstraordinære. Flertallet skal af disse Oplysninger særligt gjøre opmærksom paa det Misforhold, som synes at være tilstede i Anvendelsen af legemlige Straffe ved Hæren og ved Søværnet, og fremdeles at Krumslutning, saaledes som ogsaa tidligere oplyst, næsten udelukkende anvendes som arbitrært Straffemiddel; som saadant kan den ifølge tidligere Pragis affattes administrativt, og Udvalgets Flertal skal derfor opfordre Krigsministeren til, forsaavidt som det ikke skulde lykkes at tilendebringe nærværende Lov i denne Rigsdagsamling, da at ophæve den nævnte ikke længere tidssvarende Straf ved administrativ Foranstaltning. Hvad der er bemærket om Krumslutning gjælder tilbøls ogsaa om Nottingsslag. Da denne Straf i et vist Omfang kan anvendes som arbitrær Straf paa Menige af 2den Klasse, vil denne Anvendelse af Straffen i alt Fald kunne hæves ved administrativ Foranstaltning, og naar Krigsbestyrelsen erkjender,